

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Afsagt den 30. oktober 2019 af Østre Landsrets 9. afdeling (landsdommerne Gitte Rubæk Pedersen, Louise Saul og Martin Nyvang (kst.) med domsmænd).

9. afd. nr. S-2137-19:

Anklagemyndigheden

mod

T

(født april 1974)

(advokat Lene Sejersen, besk.)

Glostrup Rets dom af 9. juli 2019 (BL-6740/2019) er anket af T med påstand om, at han frifindes for påstanden om forvaring og i stedet idømmes en tidsbestemt fængselsstraf. Tiltalte har endvidere påstået frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse, således at tiltalte udvises med indrejseforbud for bestandig.

Da anken ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld, er sagen behandlet under medvirken af domsmænd, jf. retsplejelovens § 689, stk. 3, nr. 1.

Supplerende oplysninger om personlige forhold

Udlændingestyrelsen har den 29. oktober 2019 afgivet en supplerende udtalelse om udvisningsspørgsmålet, hvoraf det fremgår blandt andet:

”...

Udlændingestyrelsen sendte den 6. marts 2019 en udtalelse til Københavns Vestegns Politi. Sagen er efterfølgende anket til Østre Landsret.

Anklagemyndigheden har efterfølgende oplyst, at T, såfremt han blev idømt en tidsbestemt fængselsstraf, ville være 1 år og 6 måneders fængsel.

Anklagemyndigheden har tillige påpeget, at T rettelig er registreret i Folkeregisteret fra den 3. september 1980, og ikke af 3. september 1990, som indledningsvist var anført af Udlændingestyrelsen.

Anklagemyndigheden har endelig oplyst, at T har været anholdt, fængslet eller undergivet anden strafferetlig retsfølge i alt 16 år og 5 måneder.

Anklagemyndigheden har på den baggrund anmodet Udlændingestyrelsen om at oplyse, hvorvidt de pågældende oplysninger fører til en ændret vurdering.

Opholdet længde og hjemmel

T indrejste i Danmark den 3. september 1980, fik opholdstilladelse som medfølgende familie til sine forældre, og blev samtidig tilmeldt det daværende Folkeregister. T's opholdstilladelse er senest den 3. august 1993 meddelt tidsubegrænset.

Længden af T's lovlige ophold i relation til udvisningsbestemmelserne regnes fra den 3. september 1980, hvor pågældende blev tilmeldt Folkeregisteret, jf. herved udlændingelovens § 27, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 27, stk. 5, medregnes den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, ikke i perioden beregnet efter udlændingelovens § 27, stk. 1.

T har således – når den i udlændingelovens § 27, stk. 5 nævnte periode på 16 år og 5 måneder fratrækkes – haft lovligt ophold i Danmark i ca. 22 år og 10 måneder.

Udlændingestyrelsen skal tage forbehold herfor, idet det ikke for anklagemyndigheden har været muligt at fremskaffe oplysninger herom fra før 1999. Det er dog udlændingestyrelsens vurdering, at dette ikke vil føre til en ændret vurdering, idet pågældende fortsat vil have opholdt sig mere end de seneste 9 år, og at hjemmelen for udvisning således fortsat bør findes i udlændingelovens § 22, nr. 6.

Associeringsretlig vurdering

Det følger af artikel 14 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 (i det følgende benævnt Associeringsaftalen), at en tyrkisk statsborger, der er omfattet af Associeringsaftalens artikel 6 eller 7, alene kan udvises af værtsstaten, når det er begrundet i hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed. Efter EU-domstolens praksis betyder dette, at en tyrkisk statsborger, der er omfattet af Associeringsaftalen, kun vil kunne udvises, hvis den pågældendes tilstedeværelse eller adfærd udgør en virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod grundlæggende samfundshensyn. **En beslutning om udvisning**

kan således ikke automatisk træffes efter en straffedom med generalpræventive formål.

Artikel 6

Såfremt T har været arbejdstager som omfattet af EU-arbejdstagerbegrebet, i 1 år eller mere, hos samme arbejdsgiver, inden han blev længerevarende syg, varetægtsfængslet, fængselsstraf, anbringelse, behandlingsdom eller blev underlagt anden lignende foranstaltning, kan T have optjent rettigheder efter artikel 6 i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

Artikel 7

Såfremt T har boet sammen med sine forældre i 3 år, inden hans fyldt 21-23. år, hvoraf en af forældre i samme periode har været økonomisk aktiv tyrkisk statsborger som omfattet af arbejdstagerbegrebet eller etableringsbegrebet, har T optjent rettigheder efter artikel 7 i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

Idet Udlændingestyrelsen ikke har fået tilsendt relevante oplysninger til brug for den associeringsretlige vurdering, tager Udlændingestyrelsen forbehold herfor.

Udlændingestyrelsen kan afslutningsvist oplyse, at vi fortsat tiltræder indstilling om udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 6.”

Tiltalte har forklaret blandt andet, at han kom til Danmark som barn i 1980 sammen med sin mor og bror. Hans far boede og arbejdede i Danmark. Han fik efterfølgende endnu en bror. Hans forældre har arbejdet og levet i Danmark lige siden, men er nu på pension. De bor i By1, hvor han også selv har en lejlighed i samme ejendomskompleks. Han har haft lejligheden siden 2003 eller 2004. Han har beholdt den og betalt huslejen af sin pension, selvom han i lange perioder har været indlagt eller fængslet. Han har i sin tid taget 9. klasses afgangseksamen. Før 2001 havde han periodevis skiftende arbejde med rengøring eller andet. Han hjalp blandt andet til med forældrenes rengøringsarbejde, og han havde også i 8-10 måneder noget malerarbejde. I 2008 blev han tilkendt pension. Det var blandt andet på baggrund af den hovedskade, han pådrog sig i 2001. Han har højst været i Tyrkiet 3 gange, siden han kom hertil. Den ene gang var en slags opdragelsesrejse af ca. 2 måneders varighed hos en tante og dennes familie. Det var hans mors familie. Nu har han kun telefonisk kontakt til dem. Han har en gammel mormor på 96 år, som bor i Tyrkiet, men hun kender ham ikke rigtigt og ved knap nok, hvem han er, hvis de en sjælden gang taler sammen i telefonen.

Han taler gebrokkent tyrkisk, og han kan ikke læse eller skrive tyrkisk. Han taler dansk med sin far. Hans mor taler dårligt dansk, og derfor er faren en slags ”mellemed”, når han taler med sin mor. Han kan godt forstå, når forældrene taler tyrkisk indbyrdes. Han og

brødrene har altid talt dansk indbyrdes. Det er mere end 25 år siden, han sidst har været i Tyrkiet.

Han var islamisk gift med F , som kommer fra en meget troende familie. Han betragter ikke sig selv som troende. I dag er de ”kæreste-venner”. Hun besøger ham 1-2 gange om ugen i fængslet og hjælper ham med praktiske ting. Deres relation har været god siden februar 2019. De er dog ikke længere islamisk gift. Han mener ikke, at han i dag har et misbrug. Han kan ind imellem ryge hash.

Tiltalte har været fortsat frihedsberøvet under anken.

Landsrettens begrundelse og resultat

Sanktionsspørgsmålet

Det lægges efter de lægelige oplysninger, herunder Retslægerådets udtalelse af 7. maj 2019, til grund, at tiltalte ikke er omfattet af straffelovens § 16, men at han er omfattet af straffelovens § 69. Retslægerådet har i den nævnte udtalelse anført, at der ikke kan peges på andre foranstaltninger end straf, som mere formålstjenlige til imødegåelse af risikoen for ny kriminalitet, jf. straffelovens § 68, 2. pkt.

Tiltalte har gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1, og § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1. Overtrædelsen af § 245, stk. 1, angår, at tiltalte med en større køkkenkniv har skåret eller stukket sin kæreste i venstre knæ og venstre baglår med behandlingskrævende skade til følge. Forholdet er begået, mens tiltalte var underlagt den seneste anbringelsesdom, som blev afsagt den 14. februar 2018 af Østre Landsret.

Den alvorlige voldsforbrydelse, som tiltalte i denne sag er fundet skyldig i, er omfattet af straffelovens § 70, stk. 1, nr. 1. Spørgsmålet er herefter, om det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om hans person, herunder navnlig om tidligere kriminalitet, må antages, at han frembyder nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og om anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare, jf. straffelovens § 70, stk. 1, nr. 2 og 3.

I denne vurdering indgår også proportionalitetshensyn, herunder hvilken tidsbestemt straf der ville blive idømt for det pågældende forhold, som er begået efter den seneste strafskær-

pelse af straffelovens § 245, jf. lov nr. 358 af 29. april 2018 om ændring af straffeloven (skærpe af straffen for grov vold). Efter forholdets karakter og potentielle farlighed som følge af, at der er anvendt kniv, sammenholdt med at tiltalte tidligere er straffet adskillige gange for vold og anden personfarlig kriminalitet har landsretten vurderet, at en tidsbestemt fængselsstraf ville blive udmålt til fængsel i 1 år.

Landsretten tiltræder af de grunde, der er anført af byretten, at der foreligger en nærliggende fare for andres liv, legeme eller helbred, og at anvendelse af forvaring i stedet for fængsel nu findes påkrævet for at forebygge denne fare. Landsretten har herved foretaget en samlet vurdering af karakteren af det nu begåede forhold og de foreliggende lægelige oplysninger om tiltaltes alvorlige personlighedsmæssige forstyrrelser sammenholdt med omfanget og karakteren af den omfattende personfarlige kriminalitet, som tiltalte gennem en meget lang årrække løbende har begået. Landsretten har herunder lagt vægt på Retslægerådets seneste udtalelse af 7. maj 2019, og har også henset til den udtalelse, som Retslægerådet afgav den 19. januar 2016 forud for det voldsforhold, tiltalte nu er fundet skyldig i.

Tiltalte dømmes herefter til forvaring, jf. straffelovens § 70, stk. 1.

Udvisningsspørgsmålet

Det lægges også for landsretten i overensstemmelse med anklagemyndighedens tilkendegivelse og sagens oplysninger til grund, at tiltalte, der er tyrkisk statsborger, er omfattet af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen mellem EU og Tyrkiet (Associeringsaftalen).

Som anført af byretten skal tiltalte, som har opholdt sig lovligt i Danmark i mere end 9 år, udvises efter udlændingelovens § 22, nr. 6, jf. § 26, stk. 2, medmindre udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Spørgsmålet er, om udvisning af tiltalte vil være i strid med Associeringsaftalens artikel 14, stk. 1, eller Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Efter Associeringsaftalens artikel 14, stk. 1, og EU-domstolens praksis om forståelsen af denne bestemmelse, kan der kun ske udvisning, hvis tiltaltes adfærd udgør en reel og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Det skal endvidere påses, at såvel proportionalitetsprincippet som tiltaltes grundlæggende rettigheder overholdes, navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv.

Der skal også foretages en proportionalitetsvurdering i henhold til artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Ved proportionalitetsbedømmelsen indgår blandt andet de samfundsmæssige behov for udvisning under hensyn til karakteren og alvoren af den tidligere og nu begåede kriminalitet. I bedømmelsen indgår ligeledes, hvor længe den pågældende har opholdt sig her i landet samt styrken af de familiemæssige, sociale og kulturelle bånd til opholdslandet og statsborgerskabslandet. Der skal tages hensyn til den specielle situation, hvor den pågældende har opholdt sig det meste af barndommen eller hele barndommen i opholdslandet og er opvokset og har modtaget sin uddannelse der. Der skal således foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, når der er tale om en fastboende udlænding, der er født i landet eller indrejst som barn og har tilbragt det meste af sin barndom og ungdom i landet. Der henvises bl.a. til Menneskerettighedsdomstolens dom af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Østrig.

Tiltalte kom til Danmark som 6-årig, og han er nu 45 år. Han er ikke gift og har ikke børn, men han har sine forældre og to brødre i Danmark. Han har ingen uddannelse og har ikke haft fast tilknytning til det danske arbejdsmarked. Han har ifølge de foreliggende oplysninger siden 1999 været fængslet eller undergivet anden strafferetlig retsfølge i alt i 16 år og 5 måneder. Tiltalte forstår tyrkisk og taler sproget gebrokkent, men han kan ikke læse og skrive tyrkisk. Han har højst været i Tyrkiet tre gange, men det er mange år siden. Det ene ophold var af to måneders varighed hos en tante. Han har i dag telefonisk kontakt med hende, ligesom han har med sin 96 årige mormor i Tyrkiet, men hun ved dårligt hvem han er.

Der har i 2011, men ikke siden, været rejst spørgsmål om udvisning af tiltalte.

Landsretten finder, at tiltaltes tilknytning til Danmark er langt stærkere end hans tilknytning til Tyrkiet, men at han ikke er uden forudsætninger for at klare sig i Tyrkiet, hvis han udvises.

Efter arten og grovheden af såvel hans nuværende som hans tidligere kriminalitet sammenholdt med de forhold, der nu fører til, at han idømmes forvaring, finder landsretten, at han aktuelt må anses for at udgøre en virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Landsretten finder endvidere efter en samlet vurdering, at de hensyn, der taler for udvisning, herunder risikoen for at han igen begår alvorlig per-

sonfarlig kriminalitet, er så tungtvejende, at de har større vægt end de hensyn, der taler imod udvisning.

Landsretten tiltræder herefter at udvisning af tiltalte ikke er i strid med Associeringsaftalen eller Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Med disse bemærkninger stadfæstes byrettens dom i det omfang, den er anket, dog således at længden af indrejseforbuddet fastsættes til 6 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 2.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod T stadfæstes med den ændring, at længden af indrejseforbuddet fastsættes til 6 år.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 06-11-2019

Stefan Andersen
Kontorfuldmægtig

Udskrift af dombogen

D O M

afsagt den 9. juli 2019

Retten nr. BL-6740/2019
Politiets nr. 070-73251-00134-18

Anklagemyndigheden
mod

T
født april 1974

Der har medvirket nævninger ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 21. maj 2019.

T er tiltalt for

1.

legemsangreb af særlig rå, brutal eller farlig karakter efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1,

ved den 1. december 2018 ca. kl. 19.30 på adressen Vej1 i By2, som tidligere dømt for forsætligt legemsangreb, at have overfaldet F, idet tiltalte kastede en stol efter F, hvilken imidlertid ikke ramte, da F undveg, hvorefter tiltalte skubbede F ned i en sofa og stak hende i venstre knæ med en køkkenkniv samt stak hende i venstre baglår med samme kniv, hvilket medførte behandlingskrævende stiksår.

2.

overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 1,

ved den 1. november 2018 kl. 22.00 at være flygtet fra afsoning af en anbringelsesdom på Psykiatisk center, Vej2 i By3, idet tiltalte, efter at have haft udgangstilladelse i 12 timer, udeblev fra afsoning indtil den 7. december 2018, kl. 16.17, hvor han blev anholdt af politiet.

3.

overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1,

ved den 4. april 2017 ca. kl. 03.50 ud for Vej3 i By4 i forbindelse med anholdelse og sigtelse for indbrudstyveri, over for politiet, med forsæt til at en uskyldig blev sigtet, dømt eller undergivet strafferetlig retsfølge for et strafbart forhold, urigtigt at have oplyst at være X1

Anklagemyndigheden har under hovedforhandlingen i forhold 1 frafaldet, at tiltalte skulle have kastet en stol efter F ; og at han skulle have skubbet hende ned i en sofa.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at tiltalte i medfør af straffelovens § 70, stk. 1, dømmes til forvaring, samt om, at en ved Østre Landsrets dom af 14. februar 2018 idømte foranstaltning bortfalder, jf. princippet i straffelovens § 89 a.

Anklagemyndigheden har desuden nedlagt påstand om, at tiltalte i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 6, udvises, subsidiært at tiltalte tildeles advarsel om udvisning, jf. § 24 b, stk. 1, jf. § 26, stk. 2.

Tiltalte T har erkendt at have slået F to gange med kniv, som anført i forhold 1; men han har nægtet at have kastet en stol efter F og at have skubbet F . Han har erkendt sig skyldig i forhold 2 og 3.

F har nedlagt på om erstatning på 3.690,30 kr. og godtgørelse for svie og smerte på 12.355,00 kr., i alt 16.045,30 kr.

Tiltalte har anerkendt erstatningspligten og kravets størrelse.

Sagens oplysninger

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af tiltalte T :

Tiltalte forklarede vedrørende forhold 1, at han var hos F den 1. december 2018. Tiltalte og F er muslimsk gift. Han boede hos F fra midten af november 2018 og frem, men han var der ikke hele tiden, da han var efterlyst. Tiltalte har sin egen lejlighed i Vej4 . Det havde han også på det tidspunkt. Han havde været hjemme hos F en uges tid op til den 1. december 2018. F var ved at skrive en bachelor og var af den grund presset. Det pressede endvidere F , at han var efterlyst. F mente ikke, at han var der for hende og støttede hende nok. I bakspejlet kan han godt se, at det var rigtigt. F og han var næsten sammen i døgndrift i ugen op til episoden. De havde nogle heftige skænderier i dagene op til episoden. F sagde den 1. december om aftenen, at tiltalte skulle forlade hjemmet og lægge hendes nøgler. Han sagde "fint" og smed nøglerne ned i stuegulvet. Da han var efterlyst, ville det være svært at overleve på gaden uden penge. Han ville derfor have, at F overførte indskudspengene fra hans lejlighed til ham. De svinede hinanden til, og bølgerne gik højt. Hans hustru har et iltert temperament. Han tog F's bil-

nøgler, da det var hans hensigt at køre hen til en hæveautomat for at tjekke, om hun havde overført pengene til ham. Det var planen, at han herefter ville køre tilbage til F og aflevere bilnøglerne.

F tog to knive og råbte og skreg ham ind i hovedet. Knivene var et par centimeter fra hans hjerte. Han var stiv af skræk. F har tidligere stukket sin eksmand. F råbte, at hun ikke ville have noget problem med at stikke ham i hjertet.

De er efterfølgende blevet gode venner, og F har sagt, at det kunne være endt med, at hun havde stukket ham den pågældende aften.

Tiltalte stivnede og var bange. F var helt oppe i det røde felt. F var klar til at stikke ham.

Han tog en spisebordsstol op og holdt den frem mod hende for at afværge. Han gik mod F med stolen. Han sagde, at han ville sætte stolen, hvis hun lagde knivene. Han tror, at F da godt kunne se, at rollerne var byttet. F lagde knivene på skænken og satte sig i sofaen. Han var rasende indvendigt. Han tog en af knivene fra skænken og satte sig på kanten af sofabordet lige overfor F. Han var skrækslagen efter truslen. Han tog kniven og kaldte F en "møgso" og "kælling". Han ville vide, "hvorfør det var kommet så vidt", når han jo var klar til at forlade lejligheden. Han ville have et svar. Han tog sine giftringe af og kastede dem til F. F peb lidt. Han blev irriteret over det, da det var F, der havde startet lavinen.

Tiltalte slog F med kniven på ballen og råbte, "svar mig". F svarede ikke. Han forstod ikke, hvorfor de skulle ud i det, og han spurgte igen, hvorfor hun ikke bare havde ladet ham gå. Han slog med knivbladet ned på hendes knæ. F havde tynde løse pyjamasbukser på, og han blev forskrækket, da han så blodet. Det gjorde ondt på ham, at han havde forvoldt skade på den, som han elsker. Han sagde, at de skulle på hospitalet. Det ville F ikke til at starte med, da hun var bange for, at hendes hjemmeboende søn ville hidse sig op. De ryddede op, og han fik overtalt F til at tage på skadestuen. Han kørte hende derefter på By2 Sygehus, hvor F arbejdede. Han opdagede, at F havde taget fotos af sit knæ. Han havde det dårligt med det, der var sket. I ventetiden på hospitalet gav han F vand, og de røg også en cigaret sammen. Da det blev deres tur til at komme ind til lægen, var F afslappet på trods af det skete. Han mener, at F på skadestuen oplyste, at det var et glasbord, som havde skadet hende. F blev lappet sammen, og de kørte hjem. På hjemturen sagde han til F, at det kunne have været undgået. F har svært ved at overskue ting på grund af traumer fra sin barndom.

Tiltalte forklarede videre udspurgt af anklageren, at han er førtidspensionist og får udbetalt 12.000-13.000 kr. om måneden. Udbetalingerne stoppede

imidlertid, da han undveg fra Psykiatisk center . Tiltalte havde på tidspunktet for episoden lidt penge på kontoen, da F havde overført ca. 12.000-14.000 kr. af indskudspengene til hans konto, før de blev uvenner. Han havde penge til at finde overnatning et sted, men han ville have alle sine penge med det samme, da F den aften ville slutte deres forhold fuldstændig. F havde tidligere kastet knive efter ham, men havde ikke gjort det den aften. Han mener, at F kastede et askebæger efter ham.

Tiltalte tog en stol, fordi F stod med knivene. Tiltalte kastede ikke med stolen, han gik fremad med den. F lagde knivene på skænken og satte sig i sofaen med korslagte arme. Da F lagde knivene, stillede tiltalte stolen og tog den ene af knivene på skænken. Han satte sig på sofabordet og ville have et svar. Han råbte: "Svar mig for fanden". Da F satte sig i sofaen, var hun faldet lidt ned. Tiltalte var presset efter episoden, hvor drab havde lyst ud af hendes øjne, og hvor han nu havde overtaget. Tiltalte ramte F to gange med kniven.

F virkede ikke bange til at starte med. Det blev hun først, da tiltalte stod med kniven og afkrævede hende et svar. Han ville bare vide, "hvorfor". Han følte, at F havde en anden agenda, og han ville bare have oplyst sandheden, for han havde været klar til at gå. F havde svinet tiltalte til, og han var irriteret og gal på hende. Kniven var en stor kokkekniv på ca. 20-25 cm. Han havde den i sin højre hånd og holdt den, som man normalt holder en kniv. Da han ikke fik et svar fra F, slog han hende på ballen med kniven. Der var ca. 1-1½ meter hen til F, da han slog hende med kniven. Han var ikke ude på at stikke hende. Han ville ikke skade sin hustru på nogen måde. Han slog med knivbladet og forestiller sig, at han ramte med spidsen. F sad med korslagte arme. Han holdt kniven foran sig, da han ville have svar fra F, og det var selve knivbladet, som ramte hende. F sagde "av". Det var nok med vilje, at han slog hende med kniven. Det var en ophedet situation. De har efterfølgende talt om det, og hvis hun ikke var blevet ramt, havde hun måske stukket ham. F sad helt stille og roligt, da hun blev ramt første gang. F spurgte, "hvad vil du fra mig?" Det var helt urimeligt, syntes han, men det var selvfølgelig forkert, at han kom til at slå hende med kniven. Der gik sekunder til op imod et minut, fra han slog F med kniven første gang, til han slog hende med kniven på knæet. Det var knivbladet, der ramte knæet. Han hev F's bukser op og blev skræmt, da han så, at han havde lavet skade på et menneske, som han elsker.

F sagde "av", da hun blev ramt, men det, som fyldte mest hos hende, var hendes søn. Hun var bekymret for, at hendes søn skulle komme hjem og se, hvad der var sket og gøre et stort nummer ud af det. F's søn er lige fyldt 19 år. Tiltaltes fokus var på at få F på skadestuen.

Tiltalte havde styr på sine impulser, lige indtil han slog F med kniven.

Da deres "roller byttede om", og F satte sig i sofaen, rev tiltalte en loftslampe ned i raseri, som han kastede ned i gulvet. Tingene, som lå på sofafabordet, kastede han ind i væggen, blandt andet F's mobiltelefon. I stedet for at skade hende, lavede han materiel skade. Det var i frustration, at han kastede F's mobiltelefon ind i væggen. Det var ikke, fordi hun ikke skulle tage sin mobiltelefon.

Tiltalte var ikke påvirket af alkohol eller euforiserende stoffer. Det var tidligere hændt, at han havde taget kokain og benzodiazepiner, men det havde han ikke gjort på det pågældende tidspunkt. Han havde alene røget hash dagen før sammen med en kammerat. Han har aldrig haft stoffer med hjemme hos F. Han ville bare have sine penge, da F smed ham ud. Han tænkte ikke på at købe stoffer.

Da de kørte hjem fra skadestuen, sagde F, at hun var bange for ham, og hun havde et tomt blik. Da de var kommet hjem fra skadestuen, opdagede F det andet stik. Tiltalte tilbød at være der for hende og køre hende på hospitalet igen. F ville imidlertid have, at han gik. Han gik ud på parkeringspladsen og ringede til en bekendt, som kom og hentede ham. De kørte til By4, og han var sammen med nogle fra misbrugsmiljøet. Han tog noget narkotika og overvejede at tage en overdosis. Han havde det skidt over det, som han havde gjort. Tre dage senere blev han anholdt.

F sagde ikke undervejs i forløbet den pågældende aften, at hun ville have, at han gik. F havde ikke taget knivene, fordi hun var bange for ham.

Tiltalte mener, at han efterfølgende smed kniven ned i en skraldepose. Han husker ikke præcist, om det var kniven med den knækkede spids eller den anden kniv, som han slog med. Kniven med den knækkede spids havde altid været knækket.

Tiltalte forklarede vedrørende forhold 2, at han erkender sig skyldig. Efter at have fået udgang holdt han sig væk fra Psykiatisk center, indtil han blev anholdt den 7. december.

Tiltalte forklarede vedrørende forhold 3, at han erkender sig skyldig. Han var netop blevet løsladt og vidste, at han var efterlyst. Han ville af den grund ikke med på stationen. Han opgav derfor det pågældende navn og cpr.-nummer i forbindelse med anholdelsen.

Udspurgt af forsvareren vedrørende forhold 1, forklarede tiltalte, at han erkender at have slået F både på baglåret og knæet. Mens F blev behandlet på skadestuen, var han der noget af tiden. Da lægen spurgte F, om der var mere, svarede F nej. Det tænkte han ikke nærmere over. Da de kom hjem, blev F opmærksom på, at hun havde et sår mere.

F og tiltalte har genoptaget kontakten. F har også haft kontakt med tiltaltes forældre og har besøgt dem. F og tiltalte fik kontakt igen, mens han var på Psykiatisk center, og de havde stort set kontakt dagligt, indtil han kom til Fængsel. Mens han har siddet i Fængsel, har F besøgt ham så tit som muligt, somme tider flere gange om ugen.

Øvrige oplysninger

Der har været fremlagt billeder af stiksår på F's knæ og baglår.

Af politiattest af 4. december 2018 fremgår, at F henvendte sig på Akutmodtagelsen, By2 Hospital den 1. december 2018 kl. 21.30 og den 2. december 2018 kl. 04.28. Skaden var sket den 1. december 2018 i hjemmet. Ved første besøg i akutmodtagelsen havde F oplyst, at hun havde fået en køkkenkniv i venstre knæ under madlavningen. Ved andet besøg kl. 04.28 havde hun oplyst, at hun var blevet overfaldet af sin mand under et skænderi, hvor han havde stukket hende med kniv i venstre knæ og lår samt højre lår og venstre underarm.

Af objektive fund var i politiattesten anført:

1. Venstre knæ: 5 cm gabende flænge i huden på knæskallen. Man kan høre, at det svupper i knæleddet.
2. Venstre lår: 2,5 cm langt snitsår på ydersiden af låret gående ned i underhuden. Der ses endnu et overfladisk snitsår øverst på låret.
3. Højre lår: Overfladisk sår øverst på låret.
4. Venstre underarm: Der ses tre overfladiske snitsår på undersiden midt på underarmen."

Det fremgik desuden af politiattesten, at såret på knæet var blevet vasket og syet med 8 sting.

Af skadestuenotat vedrørende F's besøg den 2. december 2018 kl. 04.28 fremgår, at snitsår på venstre lår blev syet med enkelte sting.

Personlige forhold

T er straffet mange gange tidligere.

Den første dom, af 3. oktober 1990, lød på fængsel i 8 måneder, betinget, for blandt andet røveri.

Ved dom af 19. august 1991, som stadfæstet af Østre Landsret den 11. november 1991, blev tiltalte for en lang række forhold, herunder også vedrørende røveri, straffet med en fællesstraf af fængsel i 3 år.

Udover en række domme for anden form for kriminalitet fulgte herefter føl-

gende domme for personfarlig kriminalitet:

- Østre Landsrets ankedom af 12. oktober 1994, der blandt andet vedrørte overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1,
- dom af 18. august 1995, der blandt andet vedrørte trusler efter straffelovens § 266,
- dom af 28. november 1995, der blandt andet vedrørte overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1,
- Østre Landsrets ankedom af 16. september 1996, der blandt andet vedrørte røveri,
- dom af 15. januar 1997, der vedrørte overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1,
- dom af 2. februar 1999, der blandt andet vedrørte vold,
- dom af 2. august 2000, der blandt andet vedrørte vold,
- dom af 30. maj 2002, der blandt andet vedrørte vold af særlig farlig karakter,
- dom af 30 juni 2003, der blandt andet vedrørte overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1,
- dom af 3. november 2004, der blandt andet vedrørte overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1,
- dom af 10. maj 2005, der blandt andet vedrørte røveri,
- dom af 22. juni 2006, der blandt andet vedrørte overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1,
- dom af 26. september 2006, der blandt andet vedrørte røveri,
- dom af 13. november 2007, der blandt andet vedrørte vold, og
- dom af 5. september 2008, der blandt andet vedrørte overtrædelse af straffelovens § 123.

Alle disse afgørelser medførte almindelig fængselsstraf.

Ved dom af 12. april 2010 blev tiltalte fundet skyldig i en lang række forhold blandt andet omhandlende overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og § 123. Han blev frifundet for straf efter straffelovens § 16, stk. 1, og i stedet i medfør af straffelovens § 68 dømt til behandling på psykiatrisk afdeling med længstetid 5 år.

Ved dom af 16. maj 2011 blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse blandt andet af straffelovens § 191, § 192 a og § 288, stk. 2, jf. stk. 1. Han blev igen fundet straffri efter § 16, stk. 1, og i stedet i medfør af § 68 dømt til anbringelse i psykiatrisk afdeling uden længstetid. Foranstaltningen fra dommen af 12. april 2010 blev samtidig ophævet.

Ved dom af 19. september 2017 blev tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og frifundet for straf efter straffelovens § 16, stk. 1 uden at der blev fastsat ny eller anden foranstaltning end den allerede eksisterende anbringelse i medfør af dommen af 16. maj 2011.

Denne dom blev imidlertid anket, og Østre Landsret fandt ved dom af 14. februar 2018, at tiltalte ikke var straffri efter § 16, stk. 1, men omfattet af § 69, og landsretten bestemte, at tiltalte skulle anbringes i retspsykiatrisk afdeling med længstetid for opholdet 1 år og for foranstaltningen som sådan 5 år.

Der foreligger fra de tidligere sager adskillige mentalundersøgelser og psykiatriske udtalelser vedrørende T ; og der er til brug for sagen her på ny foretaget mentalundersøgelse ved] Psykiatrisk center .

I erklæring fra Psykiatrisk center af 14. marts 2019 er konklusionen følgende:

"Observanden er herefter ikke sindssyg og han kan ikke antages at have været sindssyg på tidspunktet for de påsigtede forhold. Han var ikke med sikkerhed påvirket af stoffer eller alkohol, men såfremt dette var tilfældet, er der ikke holdepunkter for en patologisk rustilstand.

Han er begavet i den lave ende af normalområdet. Han lider ikke af epilepsi eller anden form for organisk hjernelidelse.

Observanden har haft en ganske utryg opvækst med en far der har været korporlig voldelig. Han var fra tidlig barndom svært adfærdsforstyrret. Han blev involveret i kriminalitet og misbrug og anbragt på døgninstitution. Hans skolegang var mangelfuld, han har ingen uddannelse og har aldrig været i ordinært arbejde.

Han er forsøgt behandlet for sit misbrug, uden at han har været i stand til eller ønsket at ophøre med dette. Således har han selv under indlæggelser i psykiatrien og også aktuelle indlæggelse vedblivende haft perioder med misbrug.

Han har siden 2014 ikke været i behandling med antipsykotisk medicin og der har ligeledes siden 2014 ikke været observeret eller beskrevet sindssygelige symptomer, heller ikke i de perioder hvor han har været misbrugende.

Vurderingen af observanden har under indlæggelsen på Psykiatrisk center fra den 26. juli 2017 til nu, uændret været og er fortsat aktuelt, at observanden har en svær dyssocial personlighedsforstyrrelse.

Ved den psykologiske undersøgelse findes observanden at have en markant dyssocial problematik med forhøjet risiko for vold, der underbygges af gennemgående problemer med impuls kontrol og uforudsigelighed.

Observanden findes herefter omfattet af straffelovens § 69, men man kan ikke, såfremt han findes skyldig pege på foranstaltninger jf. samme lov § 68, 2. pkt., som mere formålstjenestelige end straf til imødegåelse af en formentlig ikke ubetydelig risiko for fremtidig ligeartet kriminalitet.

Observanden findes på det foreliggende ikke med sikkerhed at tilhøre personk-

redsen omfattet af straffelovens § 70."

Sagen var forelagt Retslægerådet, der i erklæring af 7. maj 2019 udtalte:

"Med sagens tilbagesendelse skal Retslægerådet henvise til tidligere afgivne responsa, senest af 19.01.2016, og nu, på baggrund af fremsendte akter med erklæring af 14.03.2019 ved overlæge X2, Psykiatrisk center, By3, om T udtale, at han ikke er sindssyg og ikke kan antages at have været sindssyg på tiden for det påsigtede. Han er normalt begavet. Efter det oplyste var T ikke påvirket af rusmidler på tiden for det påsigtede.

T er født og opvokset i Tyrkiet indtil han, 6 år gammel, blev familiesammenført i Danmark. Han har fra barnealderen været svært adfærdsmæssigt afvigende og fra teenageårene talrige gange straffet for kriminalitet. I forbindelse med mentalundersøgelse i 2010 blev T fundet sindssyg, og det blev overvejet om sindslidelsen skyldtes et tidligere kranie-traume. T blev herefter idømt psykiatrisk særforanstaltning, og der blev påbegyndt behandling med antipsykotisk virkende medicin. Forløbet har imidlertid vist, at det ikke drejede sig om en egentlig sindssygdom, men mere sandsynligt forbigående psykotiske symptomer udløst af et langvarigt og massivt misbrug. T har ikke modtaget behandling med antipsykotisk virkende medicin siden 2014, og der er ikke beskrevet psykotiske symptomer i denne periode.

I forbindelse med den aktuelle mentalundersøgelse beskrives T både klinisk og testpsykologisk som i udtalt grad præget af personlighedsmæssig forstyrrelse med især dyssoziale træk som selvcentrering, defekt impuls kontrol og uforudsigelighed. Der dokumenteres nærliggende risiko for ny personfarlig kriminalitet.

På denne baggrund vurderer Retslægerådet, at T er omfattet af straffelovens § 69. Såfremt han findes skyldig i det påsigtede, kan Retslægerådet imidlertid ikke pege på foranstaltninger, jævnfør samme lovs § 68, 2. pkt., som mere formålstjenlige, end eventuelt forskyldt straf.

Eventuel afsoning anbefales indledt med ophold i Fængsel2.

Retslægerådet vurderer, at T frembyder en nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og at anvendelse af forvaring efter straffelovens § 70, stk. 1, i stedet for fængsel, med nogen sandsynlighed er påkrævet for at forebygge denne fare."

I forbindelse med at tiltalte anmodede om ophævelse af idømt foranstaltning fremkom Retslægerådet med en udtalelse af 19. januar 2016, hvoraf fremgik:

"Med sagens tilbagesendelse skal Retslægerådet henvise til tidligere afgivne responsa, senest af 08.09.14 og nu, på baggrund af fremsendte akter med erklæring af 07.12.15 fra overlæge X3, Psykiatrisk center2, om T, udtale, at han i maj 2011 blev fundet skyldig i røveri mv. og dømt til anbringelse i psykiatrisk afdeling.

T er født og opvokset i Tyrkiet indtil 6-års-alderen, hvor han ankom til Danmark. Han har fra den tidlige barnealder været svært adfærdsforstyrret og blev 14 år gammel anbragt udenfor hjemmet. T har ikke gennemført uddannelse og har aldrig været tilknyttet arbejdsmarkedet. Han påbegyndte tidligt et omfattende og blandet misbrug. T har afsonet flere domme for personfarlig kriminalitet.

Ved mentalundersøgelse i 2009 blev T fundet sindssyg med vrangforestillinger og hallucinationer. Han havde ikke forud for dette været i kontakt med det psykiatriske behandlingssystem. Det har været overvejet om de psykotiske symptomer kunne være udløst som følge af hjernelæsion påført ham i 2001, men dette er ikke sikkert dokumenteret. Efter anbringelsesdommen har T vedholdende været indlagt i lukket retspsykiatrisk afdeling, siden september 2014 i ^{Psykiatrisk center2}. Forløbet under indlæggelsen har været særdeles omskifteligt, idet T vedholdende har frembudt betydelige adfærdsmæssige problemer. Han har været ude af stand til at overholde aftaler om udgang, og har vedholdende misbrugt euforiserende stoffer. Overflytning fra ^{Psykiatrisk center} til ^{Psykiatrisk center2} skete på baggrund af T's trusler mod overlæge. Under opholdet i ^{Psykiatrisk center} er der angiveligt foretaget flere politianmeldelser for trusler og vold mod personale, ligesom han har chikaneret og groft udnyttet medpatienter. I mere end 2 år er der ikke observeret tegn på sindssygdom, og behandling med antipsykotisk virkende medicin har derfor været ret afbrudt i et år, uden tegn på ændringer af den psykiske tilstand. T er i betydelig grad præget af svær personlighedsforstyrrelse.

Der er herefter ikke enighed blandt de voterende:

Overlæge X4 og X5 udtaler:

På denne baggrund er opretholdelse af den idømte særforanstaltning uhenigtsmæssig og uholdbar, idet der ikke længere består en egentlig psykiatrisk behandlingsmulighed, og fordi domsændring til anden psykiatrisk særforanstaltning ikke er mulig på grund af farlighed. Det vurderes, at T frembyder en nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, hvorfor det anbefales, at dommen til anbringelse i henhold til straffelovens § 72 ændres til dom til forvaring efter samme lovs § 70, stk. 1.

Overlæge X6 udtaler:

På indeværende tidspunkt, hvor resultatet af de nævnte politianmeldelser ikke er Retslægerådet bekendt, kan der ikke anbefales nogen ændring af den aktuelle foranstaltning, idet denne må indrømmes en vis kriminalitetsforebyggende virkning, og idet det ikke findes dokumenteret, at T frembyder en nærliggende fare for andre liv, legeme, helbred eller frihed af den i straffelovens § 70 nævnte art."

Til brug for udvisningsspørgsmålet er dokumenteret § 26-afhøringer af 23. maj 2016, 11. december 2018 og 18. januar 2019, og tiltalte har afgivet forklaring.

Vedrørende spørgsmålet om udvisning har Udlændingestyrelsen ved udtalelse af 6. marts 2019 tiltrådt, at anklagemyndigheden skulle nedlægge påstand om udvisning. Det er i udtalelsen blandt andet oplyst, at tiltaltes lovlige ophold i Danmark er beregnet til at have været længere end 9 år.

Retten's begrundelse og afgørelse

Der er under sagen afsagt følgende kendelse om skyldsspørgsmålet:

"Vedrørende forhold 1:

Tiltalte og F er islamisk gift.

Tiltalte blev ved Østre Landsrets dom af 14. februar 2018 dømt til anbringelse på retspsykiatrisk afdeling.

Den 1. november 2018 havde han udgang, men undlod at tage tilbage, hvorefter han blev efterlyst.

Tiltalte har forklaret, at han fra midten af november boede hos F .

Den 1. december 2018 om aftenen rettede F henvendelse til akutmodtagelsen på By2 Hospital under ledsagelse af tiltalte. Hun havde et sår på venstre knæ og oplyste, at hun havde fået en køkkenkniv i knæet under madlavning.

Ved undersøgelsen kl. 21.30 blev konstateret en 5 cm lang gabende flænge i huden på knæskallen, hvor det kunne høres, at det "skvulpede" i knæledet. Flængen blev syet med 8 sting.

Senere samme nat rettede F igen henvendelse til akutmodtagelsen, denne gang uden tiltalte. Hun blev undersøgt den 2. december 2018 kl. 04.28 og oplyste da, at hun var blevet overfaldet af sin mand under et skænderi, hvor han havde stukket hende med en kniv i venstre knæ og lår samt højre lår og venstre underarm.

Ved undersøgelsen blev konstateret et 2,5 cm langt snitsår på ydersiden af venstre lår gående ned i underhuden. Såret blev syet med enkelte sting. Derudover blev fundet overfladiske snitsår øverst på både højre og venstre lår samt midt på venstre underarm.

Tiltalte har erkendt, at det var ham, der med en kniv tilføjede F sårene på venstre lår og knæ, og at det er en overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1.

Om omstændighederne er alene afgivet forklaring af tiltalte, idet F efter vejledning om vidnefritagelsesmuligheden i retsplejelovens § 171, stk. 1, først erklærede sig villig til at afgive forklaring, men herefter, da hun blev gjort bekendt med, at forklaringen i givet fald skulle afgives under sandhedspligt og strafansvar, meddelte, at hun alligevel ikke ønskede at afgive forklaring.

Tiltalte har om baggrunden for episoden forklaret, at i dagene op til den 1.

december 2018 havde han og F haft heftige skænderier, der primært handlede om, at F ikke mente, at han støttede hende nok. Skænderierne kulminerede den 1. december 2018, hvor F sagde, at han skulle forlade lejligheden.

I den forbindelse tog han hendes bilnøgler, fordi han havde behov for at køre hen til en hæveautomat for at kontrollere, om hun som aftalt havde overført et beløb til hans konto.

F greb da to knive og skreg ham op i hovedet. Hun råbte blandt andet, at hun ikke ville have noget problem med at stikke ham i hjertet. Tiltalte tog en spisestuestol og holdt den frem mod hende for at afværge. Han sagde, at han ville sætte stolen, hvis hun lagde knivene. Hun lagde knivene på skænken og satte sig i sofaen med korslagte arme.

Tiltalte forklarede, at F da nok kunne se, at nu var rollerne byttet. På det tidspunkt var han rasende. Han havde kastet bilnøglerne ned i gulvet, taget giftringen af og kastet den hen ad gulvet. Han rev nu en loftslampe ned og kastede den i gulvet, og han kastede med ting fra sofabordet, blandt andet F's mobiltelefon.

Tiltalte tog den ene af de to knive, som F havde lagt på skænken. Det var en stor kokkekniv på 20-25 cm. Han satte sig på kanten af sofabordet lige over for F. Han ville have et svar på, hvorfor hun havde ladet det komme så vidt. Han holdt kniven, som man holder en kniv, når man skal skære i noget. Han slog sidelæns med den ind mod F's baglår. Han råbte, at hun skulle svare ham. Hun sagde av. Han gentog, hvorfor hun ikke bare havde ladet ham gå, og så slog han knivbladet ned mod hendes knæ.

Tiltalte bemærkede, at indtil da havde han haft styr på sine impulser. Det var nok med vilje, at han slog med kniven, for det var en ophedet situation. Nu blev han forskrækket, da han så, at hun blødte fra knæet.

Han fik hende overtalt til at tage på skadestuen og kørte hende derind. Han var der, mens hun blev behandlet, og kørte hende hjem igen.

På hjemturen spurgte han hende igen, hvorfor de skulle helt ud i det her. Hun sagde, at hun var bange for ham.

Da de kom hjem, opdagede hun, at der også var et stik i baglåret. Han tilbød at køre hende til skadestuen igen; men det ønskede hun ikke.

Selvom tiltaltes forklaring på adskillige punkter fremstår bemærkelsesværdig og ikke fuldt ud troværdig, findes der ikke grundlag for at tilsidesætte hans forklaring om, at F under det forudgående skænderi havde fat i nogle køkkenknive.

Imidlertid må det samtidig allerede efter tiltaltes egen forklaring lægges til grund, at F lagde knivene fra sig og satte sig i sofaen, hvorefter tiltalte fik situationen til at eskalere ved at kaste med ting og tage kniven samt stikke eller skære hende med kniven to gange.

Tiltalte findes således skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf.

§ 247, stk. 1 ved under de anførte omstændigheder at have skåret eller stukket F i venstre knæ og venstre baglår, mens han frifindes for at have kastet en stol og for at have skubbet.

Vedrørende forhold 2 bemærkes, at tiltalte var anbragt på Psykiatrisk center i henhold til Østre Landsrets ankedom af 14. februar 2018, hvor han blev fundet omfattet af straffelovens § 69 og i medfør af straffelovens § 68, 2. punktum, i stedet for almindelig straf blev dømt til anbringelse i retspsykiatrisk afdeling.

Straffelovens § 124, stk. 1, omfatter ikke personer, der i medfør af straffelovens § 68 eller § 69 er dømt til anbringelse eller behandling i psykiatrisk afdeling.

Det var således ikke en overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 1, da tiltalte undlod at komme tilbage efter at have haft udgangstilladelse.

Tiltalte frifindes derfor i forhold 2.

Vedrørende forhold 3 findes tiltalte skyldig ved sin erkendelse sammenholdt med det i øvrigt oplyste.

Thi bestemmes:

Tiltalte T er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1, og § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1."

Sanktionsspørgsmålet

Tiltalte har gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, som er omfattet af straffelovens § 70, stk. 1, nr. 1.

Tiltalte er siden sit 16. år dømt mange gange for vold, røveri, trusler og anden personfarlig kriminalitet. Efter en lang række fængselsstraffe blev han ved de seneste afgørelser dømt til psykiatrisk behandling. Hverken fængselsstraffene, hvoraf nogle var af ganske betydelig længde, eller behandling har bevirket, at tiltalte afholdt sig fra at begå ny ligeartet kriminalitet.

Tiltalte er efter de lægelige erklæringer omfattet af den i straffelovens § 69, nævnte personkreds.

Retslægerådet har anført blandt andet, at tiltalte i udtalt grad er præget af personlighedsmæssig forstyrrelse med især dyssociale træk som selvcentrering, defekt impuls kontrol og uforudsigelighed, samt at der er nærliggende risiko for ny personfarlig kriminalitet.

I Retslægerådets udtalelse af 19. januar 2016 til brug for spørgsmålet om ophævelse eller forandring af anbringelsesdommen af 16. maj 2011 anbefalede to af de tre medlemmer forvaring, og i udtalelsen til brug for sagen her er der enighed i Retslægerådet om – omend kun med nogen sandsynlighed –

at finde forvaring påkrævet.

Ifølge mentalundersøgelsen er der indikation for markant tilstedeværelse af psykopatiske træk med udtalt problemstilling i forhold til aggressivitet. Adskillige af de personlighedsmæssige betydeligt bekymrende træk, der nævnes i forbindelse med denne vurdering - manglende evne til empati, skyldfølelse og anger, problemer med impuls kontrol og markante og omfattende vanskeligheder med at regulere vrede samt pludselige udbrud med aggressivitet - ses direkte at kunne genkendes i tiltaltes adfærd den 1. december 2018 og i hans forklaring om episoden.

Uanset det nu pådømte forhold isoleret set ikke kan betegnes som værende af betydelig farlighed, må det efter de omfattende oplysninger om tiltaltes personlighedsmæssige forstyrrelser, herunder også beskrivelserne af hans adfærd under indlæggelserne, sammenholdt med omfanget og karakteren af den kriminalitet, som tiltalte gennem en årrække løbende har begået, og som hverken fængselsstraf eller behandling har kunnet formå ham til at ophøre med, nu anses for påkrævet for at forebygge nærliggende fare for andre at anvende forvaring i stedet for fængselsstraf.

Alle voterende er derfor enige om, at tiltalte skal dømmes til forvaring, jf. straffelovens § 70, stk. 1.

Den ved Østre Landsret idømte foranstaltning af 14. februar 2018 ophæves, jf. princippet i straffelovens § 89 a.

Tiltalte har under denne sag været frihedsberøvet fra den 7. december 2018.

Udvisning

Tiltalte er tyrkisk statsborger, og retten har lagt til grund, at han har opholdt sig lovligt i Danmark i mere end 9 år. Da tiltalte har overtrådt straffelovens § 245, stk. 1, er han omfattet af bestemmelsen i udlændingelovens § 22, nr. 6. Tiltalte skal herefter udvises medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.

Efter de foreliggende oplysninger om tiltaltes og hans forældres personlige forhold har retten i overensstemmelse med anklagemyndighedens tilkendegivelse herom lagt til grund, at tiltalte er omfattet af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen mellem EU og Tyrkiet.

Spørgsmålet er herefter, om en udvisning af tiltalte vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 eller Associeringsaftalens artikel 14, stk. 1.

I Danmark har tiltalte sine forældre og en bror. Hans ægteskab med F er ikke gyldigt efter dansk ret, og de har reelt kun levet sammen i de

perioder, hvor tiltalte har været stukket af fra de psykiatriske afdelinger, hvor han var anbragt. Tiltalte har ingen børn. Han har ingen uddannelse og stort set ingen tilknytning til arbejdsmarkedet.

I forhold til Tyrkiet har tiltalte forklaret, at han af familie kun har en mormor, som han ikke har forbindelse med, og at han kun gebrokkent kan tale tyrkisk og kurdisk. Imidlertid er det også oplyst, at han som ca. 20-årig var på "opdragelsesferie" hos en onkel og tante, og at hans forældre i deres pensionisttilværelse opholder sig i Tyrkiet i perioder på 3-4 måneder ad gangen.

Det må konkluderes, at tiltalte klart har en stærkere tilknytning til Danmark end til Tyrkiet; men at han ikke kan antages at være ganske uden forudsætninger for at klare sig i Tyrkiet.

Tiltalte har med sin adfærd gennem mange år demonstreret manglende vilje til at integrere sig i det danske samfund.

Alle voterende finder, at ved en samlet vurdering af tiltaltes tilknytning til henholdsvis Danmark og Tyrkiet og hans personlige forhold sat over for omfanget og karakteren af tiltaltes tidligere kriminalitet og de forhold, der nu fører til, at han dømmes til forvaring, findes udvisning af tiltalte ikke med sikkerhed at være i strid med hverken Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, eller med Associeringsaftalens artikel 14, stk. 1.

I proportionalitetsvurderingen er indgået, at hvis tiltalte i stedet for forvaring var idømt fængselsstraf, ville straffen have oversteget fængsel i 1 år, men ikke 2 år, og at udvisning derfor efter udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 3, vil skulle ske med indrejseforbud i 12 år.

Udvisningspåstanden tages således til følge med indrejseforbud i 12 år i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 3 og 6, jf. 32, stk. 2, nr. 3.

Det forhold, at tiltalte ikke tidligere er idømt betinget udvisning eller meddelt advarsel om udvisning, kan under de foreliggende omstændigheder ikke føre til en anden vurdering.

Erstatning og godtgørelse

Dommerne tager påstanden om erstatning og godtgørelse til følge med procesrente fra den 27. april 2019, jf. erstatningsansvarslovens § 16.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T dømmes til forvaring.

Den foranstaltning, som tiltalte blev idømt ved Østre Landsret dom af 14. februar 2018, ophæves.

Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud i 12 år fra udrejse eller udsendelse.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Tiltalte skal inden 14 dage betale 16.045,30 kr. med procesrente fra den 27. april 2019 til F ; Vej1 , By2 .

Katrine B. B. Eriksen
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Glostrup, den 19. juli 2019

Karina Storm Jensen
kontorfuldmægtig